

disse Frier og Dage ere de travle for dem, og deres Betæneligheder ere ikke engang indskrænkede til Frierheden Søndag Eftermiddag, men angaa ganske i Almindelighed disse Bestemmelser om Søn- og Helligdage. Vi henholde os i saa Henseende til, hvad der er udtalt i Betænkningen. Naar Lærlingen har staaet i Arbejde fra Morgen til Aften de 6 Dage, trænger han virkelig ogsaa nok til at nyde sin Frierhed. Jeg har ikke været i Lære, men jeg har gaaet i Skole, og jeg mindes, med hvilken Glæde man saa hen til Lørdag Eftermiddag, som var Fridagen, og saaledes tænker jeg mig, at Lærlingen ser hen til sin Søndag Eftermiddag som en Hviletid midt imellem Arbejdsdagene. Hvis saa det skulde indtræde, at den Dag, som han har glædet sig til, og paa hvilken han skulde nyde sin Frierhed, gaa om til sine Forældre og være sammen med dem, blev taget fra ham, saa at han istedetfor at kunne hengive sig til Hvile og Bedrøvelselse ogsaa skal tabe den Dag, vilde det være en Sorg og en Skuffelse for ham, som jeg rent ud sagt ikke vil stemme for. Derfor siger jeg, at Lærlingen skal have sin Søndag Eftermiddag fri. Naar man vil indskrænke sig til at sige „i Reglen“, tror jeg, at man derved vil udsætte Vedkommende for at arbejde Dag ud og Dag ind, og at den Hviletid, han har Krav paa, bliver ham fratagen. Jeg synes, det er en uheldig Stæbne, man paa den Maade bereder Lærlingen; den vil kue hans Lust og hans Mod, og det vil ligesom være en Straffemyndighed, som Mesteren efter Omstændighederne kan udøve, og som jeg ikke synes, der er Grund til at indrømme ham. Hvis man ikke vil fastholde det, synes jeg, der ialtfald er Grund til at sige, at han skal have Erstatning for den Frierhed, han saaledes gaar glip af; men det have ærede Medlemmer ikke udtalt sig om. Vi have heller ikke ment, at det kan være tilstrækkeligt, thi paa den Dag, da Alle have fri, vil det være en ganske anden Nydelse for ham ogsaa at have fri end paa de Dage, da alle Andre arbejde. Kommer man f. Ex. hjem paa en Spøgnedag, ere Forældrene optagne af Elid og Betyrninger, saa han slet ikke kan nyde Samværet med dem i den Grad som om Søndagen. Indtil videre skal jeg derfor tillade mig at anbefale det høje Thing det Forslag, vi have stillet til § 7. — Ved § 8 er der ikke noget Særligt at bemærke, idet det jo nærmest er Redaktionsændringer, som der er Tale om, og dernæst en nødvendig Retifikation i Reglen om Hustrugt, forsaavidt angaar de kvindelige Lærlinge. — Forslaget til § 9 er kun en lille Redaktionsændring, som vi ikke have villet unblade at gjøre, for at bevolige ængstelige Mestres, som maatte tro, at de altid skulle bringe det dertil, at Lærlingene kunne aflægge Svende-

prøve. — § 10 er foreslaaet affattet saaledes, som det vil ses, idet vi have ment skarpere og bestemtere at maatte accentuere Mesterens Pligt til at tilholde Lærlingen at søge Undervisning. Han skal ikke blot sige til denne: „Sørg nu for, at Du faar Undervisning.“ Iøvrigt vil jeg blot overfor en mulig Misforstaaelse bemærke, at det naturligvis ikke gjælder ubetinget og i alle Tilfælde om enhver Lærling. Paragrafen forudsætter selvfølgelig, at det er saadanne Lærlinge, som i deres Fag overhovedet kunne have Nytte af at besøge disse tekniske Skoler og Handelskoler. Der maa altsaa underforstaaes: Forsaavidt Lærlingens Forhold er af en saadan Væbskaffenhed, at det er af Betydning for hans Uddannelse. — I § 11 have vi optaget Bestemmelserne i Næringsloven, nærmest af den Grund, at vi have ment, at Lærlingene og ligeledes Mestrene, som ikke have denne Lov og dog skulle benytte den, slippe for at se efter i Næringsloven, naar vi optage disse Bestemmelser her; saa blive kun Bestemmelserne i Ehenbelloven tilbage, og de kunne afstrykkes i en Note under Texten i en eller anden Udgave af Loven; saa kan man forsaavidt nøies med denne Lov. — § 12 er i Realiteten uforandret, og med Hensyn til § 13 have vi fastholdt Tanken blot med en, som det forekommer os, nødvendig Lempelse, for at ikke den paagjældende Lærling skulde blive udsat for at lide Uret i det Dieblit, han ikke strax kunde bevise det Forhold fra Mesterens Side, som medfører, at han virkelig har været berettiget til at søge bort. — I § 14 have vi ligeledes ladet udgaa Bestemmelse om, at Lærlingekontrakten skal være ophævet „forsaavidt Lærlingen er en umyndig eller mindreaarig Pige, der er i Huset hos Mesteren, da, naar dennes Hustru dør eller hendes Samliv med Manden ophører“. Vi have ment, at det simpelt hen er i Konsekvens med den Bestemmelse, vi have foreslaaet udeladt i § 2. Jeg ser nu, at tvende ærede Medlemmer have foreslaaet denne Bestemmelse gjenoptagen, men jeg skal ikke udtale mig nærmere herom, inden jeg hører, hvorledes de ærede Medlemmer ville motivere den. Kun forbeholder jeg mig eventuelt inden tredje Behandling at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, om der ikke kunde være Anledning til at sørge for Lærlingen, naar han skal ud af Lære, fordi Mesteren dør, eller Bedriften standses, saaledes at han fik en Skadesløsholdelse for en vis Tid, for at han ikke skulde blive kastet ud paa Gaden uden nogenformelt Hjælp, Dagen efter at denne Begivenhed indtræder. Der findes saadanne Bestemmelser i Lærlingeforeningens Kontrakter, og jeg tror, det burde overveies, om ikke ogsaa en saadan Bestemmelse skulde optages her. — Jeg kommer dernæst til Reglen i § 15 angaaende Mesterens Ret til at have Kontrakten. Dette har